

МЛАДОЖЕНЕЦЪТ ИДВА (алегория)

Младоженецът ще пристигне! Всичко се задвижва. Всичко се завъртява в шумен хоровод. В крайна сметка, в това скромно малко населено място всички Го чакат толкова години! Той е Син на Този, Който притежава града, Той е Син на Този, на Когото никой не смее да каже думи на неуважение. Разнеслият се слух, че Синът не просто ще ги посети, а че Той копнее да си вземе жена и да я заведе със Себе Си в Своята родина, много развълнувал всички. Какво щастие! В крайна сметка Младоженецът е завиден! Богат, умен, красив, млад, галантен, очарователен! Каква благословия е да станеш Негова съпруга! Младоженецът ще дойде! Сърцето замирало в гърдите на въздишащите кандидатки за невесты. Всяка отчаяно желаела да бъде избрана и да е Негова жена. И бащите, и майките се засутили. Започнали да шият дрехи, младите дами се вълнували и всяка искала да бъде по-добре от другите. Кроили, рязали, шиели, търсели дантели и т. н. Главите им се замаяли от вълнение. Шумно се заотваряли сандъци и се вадели скрити премени, обличали се най-добри тоалети и токчетата потропвали. Кой каквото умее-таланти, призвания, от нощ до зори практикувал, за да им обърне внимание Младоженецът и

да пламне огънят на любовта. Всичко в домът се почиствало и измивало, за да влезе желаният гост в него. Градът се обкичил с цветя, в парка приготвили сцена за танци, намерели най-добрите музиканти и поставили дълги маси. И Младоженецът пристигнал! Градът като кошер внезапно се оживил и зажужал. Синът бил казал на Своя Баща каква трябва да бъде Неговата Невяста. Въпреки че никога не я е виждал, Той говорел за Нея с голяма любов, сякаш знаел, че Тя, единствената, наистина съществува и ще я намери. И по залез, в мисли за Невястата, Той отишъл до реката да размишлява на уединено тихо място и да мечтае за нея. Звездите блестяли високо в небето, реката шумоляла, сякаш говорела, лунната светлина блестяла над нея. И когато разходката Му отивала към своя край, Той видял в далечината, едва забележима тънка фигура на момиче, което миело нещо в реката.

И ето, дошъл дългоочаквания час, когато Младоженецът ще даде шанс на Единствената от всички. Предстоял труден избор, всички кандидатки за Невяста сразявали с красотата си и предизвиквали възхищение с маниерите си и изисканите си думи. За всяка от тях било важно да вземе първенството и всяка от множеството смело и страстно се стремяла към победа, за да стане избраната за Невяста. Всички претендентки знаели стойността си, находчиви и смели, с преценяващ ум и с отбрани думи, приятни, стройни и грациозни, гласовете им звучали като ангелски. В ръкоделието били майстори и удивлявали всички с усърдието си. Те правели всичко възможно да са най-добрите, защото знаели, че от всички кандидатки за невяста ще има само Една. Всички били от почтени и уважавани семейства и събралите се чудели коя от многото достойни ще избере Младоженецът за Своя жена. Той бил любезен с всяка и не бързал да направи Своя избор, сдържал се в преценката си, мълчал за чувствата Си. Деликатно разговарял с всяка, държал се еднакво любезно с всички. Само Неговият Баща познавал мислите Му и знаел желанието на Своя Син. Той разбрал: Неговата любима не е тук и Той не е покорен от никоя от тях.

Синът наследил генът на Баща Си: Не е любител на модата, красотата, на гъвкав ум, открито кокетство, не са Му нужни

вълнение и смелост. Той искал само едно-бездна да призове бездната и невидимо да свърже сърцата им, и любовта им да няма край. Той е предугадвал да види отражението Си само в Нея сред хиляди други. Да намери утеха само в Нея, така че един ден с Нея да се превърне в миг. Да вижда нейната красота и кротостта на духа ѝ всеки ден в очите ѝ, да е добросърдечна и предан приятел, доверила се на Бога в мисли и дела. Когато докосва ръцете ѝ, тя да тръпне от вълнение, да заспива и да се събужда с Него и да пази любовта си като диамант. Но...Тя не е тук ...Синът се чуди къде е този желан идеал, къде е тази-Единствената, никой не Му я е показал досега.

Докато хората танцували и се забавлявали, Младоженецът тайно изчезнал в голямата тълпа. Отново в мисли за Своята Невяста отишъл до реката да поразмишлява. Там никой не можел да Му пречи да мечтае.

Отново реката шумоляла и лунната светлина блестяла, и отново Той видял при реката силуета на девойка. Приближил се към нея и незабелязано и тихо я наблюдавал. Тя била облечена с рокля, голяма за нея и която висяла като чувал на гърба ѝ. От устните ѝ се леела нежна песен. Със слабата си ръка миела кофа със студената речна вода, после набързо поправила косата си и тръгнала боса по пътеката към дома си. Нямала вид, нямала величие и надменност, Той не видял да се отразяват в нея нито амбиции, нито страсти, нито ласкателство и самолюбие.

Младоженецът изпратил в града Своя верен и почтен слуга, на когото се доверявал напълно, за да разбере всичко за тази девойка. Когато се върнал, той Му казал тъжно: „Сираче е и живее с роднини. Душата ѝ е щедра, превива гърба си безплатно за тях, приветлива, скромна и добродушна, понася мълчаливо и без зло подигравките. Услужлива е и внимателна, не е клюкарка и свадажийка. Уповава се на Бога с цялото си сърце, за всичко Му благодари и е доволна от това, което има и знае. Само Бог е нейният Спасител и Съдия.“

Чувайки думите на слугата, и Баща и Син могли да кажат, че техното търсене било увенчано с успех. Те намерили Своего съкровище. Докато другите кандидатки се утешавали с надеждата, че тяхното избиране предстои и прекарвали

времето си безгрижно, Младоженецът решил да иде при девойката. Той едва дочакал вечерта, молейки се с Баща си за Своя избор. Много се вълнувал, че ще бъдат с Нея заедно, бързал като с криле да иде при реката и да чака избранницата Си. Сърцето Му затрептяло от вълнение, когато видял едва забележимата тънка фигура на приближаващата се девойка, носеща две големи кофи. Тя изплашено и разтревожено се спряла, чувайки тихите Му стъпки. Била чула за Него от хората в града. Толкова се засрамила за парцаливата си рокля и своята бедност, за лошата миризма и грубите си ръце, че ѝ се искало да потъне в земята. Но Младоженецът ѝ казал, че е дошъл като приятел. Говорел ѝ спокойно и просто, сякаш я познавал от много години. Не я осъждал, не ѝ задавал въпроси, сякаш Сам знаел отговора ѝ. И сякаш това е обикновено за Него, изведнъж запретнал ръкавите на ризата си и с бързо и силно движение ѝ помогнал да почисти двете големи кофи. На девойката ѝ станало толкова свободно и леко с Него, объркването изчезнало, страхът се изпарил и сърцето, което биело толкова бързо, намерило мир в Неговите прости думи. А Младоженецът гледал в очите ѝ и можел да види в тях, че само нея единствена на цялата Земя би могъл да нарече Своя Невяста.

Първият им разговор бил кратък. Тя трябвало да се прибере у дома и Той ѝ казал, че утре по същото време ще дойде отново да си говорят тук. И когато вечерта отново дошла, те отново седели край реката. Младоженецът ѝ казал, че се е влюбил в нея и поискал ръката ѝ. Девојката треперела като есенен лист, невярвайки в това, което чула. Тя била в пълно изумление и не разбирала падналият ѝ се шанс. Заплакала и кротко прошепнала: "Навярно не Ти е известно, че аз съм бедна. Кой има нужда от сирак?..." А Той, взимайки ръката ѝ казал: "Аз! Ти си Ми нужна, толкова дълго те търся. Ти си част от Мен и няма друга такава. Да бъда и да говоря с теб Ми е леко, приятно и свободно. Всичко в теб е прекрасно, не Ме интересува колко си бедна, защото ако се съ согласиш да бъдеш Моя, ще притежаваш всичко, което Аз имам. Тръгвам да подготвя място, имам нужда от време, за да реша всичко и искам ти, Моята Невяста, да Ми се довериш и да Ме чакаш. Ще дойда отново, за да те взема завинаги при Себе Си, а ти мисли за Мен и бъди готова да приемеш всички подигравки. И помни едно-каквото и да се случи, каквото и да ти говорят, ти днес си сгодена с Мен и Аз съм ти дал Своята Дума."

Никой не знаел, че в този късен час те тихо си общували край реката и под купола на звездното небе сплели в залог своите ръце. Никой не знаел за малкият пръстен, който заблестял на слабата ръка на девојката. Никой не знаел за тихото обещание, което поставило печат в сърцата им, само луната била свидетел. И колкото да не искали да се разделят, часът за сбогом дошъл и за Невястата този ден изглеждал като сладък сън, подарен ѝ от Бога. Младоженецът заминал, а девојката отново се върнала към рутината на несвършващите грижи и сега времето за нея се влачело, подреждайки часовете в дълги години. Тя си спомняла за минутите, когато била с Възлюбения си и в трудните и отчаяни часове, живеела само чрез тях. Нещо в нея се променило едва забележимо - осанката и стъпките ѝ, които станали по-смели, мечтателност в погледа и усмивка без причина на устните. Сякаш в нея дошло осъзнаването на Кого сега тя принадлежи, на Кого е станала Избрана и любима и Кого тя обича. Роднините забелязали промяната в нея и с циничен и непристоен смях съпровождали стъпките ѝ. Очите им

заискрили от любопитство и за да спрат нарастващия му пламък, те се облекли в овчи кожи, за да разберат новините. Приблизихи се до нея с ласкателни думи, с ненужни тромави похвали и с лицемерно сладките думи пронизали сърцето ѝ като с игла. Но девойката веднага разпознала отровата на лъжата и лицемерието, било ѝ неприятно да слуша горчивата лъжа в ласкателните думи. С достойнство носеща своето призвание, чиста пред Бога в сърце и душа, тя открито направила признание, че скоро е предопределена да стане Невяста. Не вярвайки на ушите си, всички онемели, но блясъкът на пръстена премахнал съмнението им. Роднините не искали да повярват на очите си, макар да разбирали неговото значение. Те не могли да заспят през ноща. "Как е могъл Той да избере това сираче?" Побързали да споделят с всички, че богатия е погледнал към бедната. Подигравките се посипали като камъни и святкайки с негодувание в очи, те я намразили в сърцата си. Гордостта и честта на именитите била наранена-„С какво тази нисша беднячка е способна да покорява?“ В завистта си започнали да разгласяват слухове за нея, не се скъпяли на сплетни и обиди, изведнъж показали ноктите си.

Виждайки Избранницата, облечена все така скромно, те се впуснали да пръскат отрова зад гърба ѝ, обвинявайки я във всички земни грехове. Клатели глави и се смеели:“Трябва Му на Него такава дрипла! Нея и просяк няма да я вземе.“ Тези, които били по-умни, тихо очаквали развръзката, която ще дойде, но не защитавали девойката, когато злобно шепнели по неин адрес. Но имало и такива, които в това отвратително преследване тихо говорели със сирачето и с тиха дума или добра шега я ободрявали в изпитанието. Въпреки че състрадателните, които я разбирали били много малко, за Избранницата техните думи били скъпоценни. Роднините ѝ не се изморили да ѝ досаждат и да ѝ казват, че тя си е въобразила, че ще принадлежи на това семейство, и че е накарала хората да ѝ се смеят, защото Той напълно ще я забрави след време и ще си намери по-красива и по-умна. Питали я как е била толкова смела да си помисли, че Той ще обикне тази, която чисти на свинете. Не вижда ли тя, че това обещание на нейния

любим е само игра? А девойката мълчаливо скришом бършела сълзите си и отнова тръгвала по познатия път, за да чисти и работи.

Тя преглъщала всички подигравки, като вярно пазела в сърцето си думите на Младоженеца: “Аз искам, скъпа Моя, да Ми се довериш и да Ме чакаш!” И когато настъпвала вечерта, в късен час тя отивала край реката и сякаш в лунното отражение в нея, тя виждала сплетените им с любов ръце.

За девойката било толкова реално, тя вярвала, че много скоро наградата ѝ ще бъде радост -Той ще дойде и ще изпълни обещанието Си. Събирала стотинките като трохи, които падат от трапезата на господаря, за да си приготви сватбена рокля. Знаейки, че няма да са достатъчно за нещо скъпо, просто искала да си купи скромна рокля, за да посрещне с нея Младоженеца.

А в далечната Земя, вършейки Своите дела, Младоженецът не забравял Своята Избранница и в мислите Си вече се виждал заедно с Нея. Той знаел всичко, което се случва с Нея и се чудел на коравосърдечието на хората. Радвал се, че Тя се държи здраво за Неговите Думи, и че с всеки ден все повече Го чакала. Неговият верен слуга, на когото Младоженецът напълно се доверявал, следял внимателно за всичко и Му предавал подробно това в писмата Си: “За Нея е много трудно, но Тя преминава твърдо през всичко. Силна е, макар че тихо плаче понякога край реката и въпреки мъката си, Тя е пълна с вяра и любов и може да понесе всичко заради Вас. Аз се моля за Нея.”

За всичко под небето има време и място-настъпил този час, който избраната за Невяста така силно очаквала. Пред ироничният поглед и подигравките на роднините си, тя с търпелив и кротък, но силен характер, облякла своята премяна. Вярата и любовта не угаснали в сърцето ѝ и тя била толкова прекрасна, облечена в своята снежнобяла рокля. Хората се стичали, за да не пропуснат това шоу, как Тя ще бъде опозорена, защото ще Го чака напразно. Те искали да гледат как ще рухнат надеждите ѝ, и как ще се чувства посрамена да стои сред другите кандидатки за невести. Шушукали си, че най-после Тя ще разбере, че много си е въобразявала, че е строила въздушни замъци, хихикали и я съдели. Вечерта бавно настъпила и прозорците засветили, а тълпата вече се изморила и казала, че Младоженеца Го никакъв Го няма. А Невястата, изведнъж тръпнейки от възмущение се загледала през прозореца в пътя.

И всички замълчали в недоумение, не чувайки това, което тя чувала. Слушайки със сърцето си, а не с ушите си, сякаш някой нещо ѝ шепнел, Невястата тръгнала към пътя с бързи стъпки, сякаш някой я държал за ръката и я водел. Ноща се спускала бързо над затихналия град, като завеса на финала, който предстоял, а сърцето ѝ трептяло в сватбената рокля в нов радостен полет. Тя стояла сама на пътя във вечерния час,

сложила с вълнение ръце на гърдите си, предчувствайки колко близко е щастието ѝ. Стремителната развръзка се носела в галоп в тъмнината, в която никой не разбрал точно, как като крадец, Младоженеца изведнъж долетял на Своя бял кон и...Невестата била взета!

Ритмичното тропане на копитата на конят Му, миг по-късно изчезнало и тогава градът се покрил от безмилостна и сляпа нощ. Всички които били жестоки към сирачето, отворили нелепо уста от изумление.

Скъпи приятели, може би ви е ясно, че тук става дума за грабването на Невестата и брака ѝ с нейния Младоженец- Исус Христос. Разпознайте времето и вижте, че е последния етап на Земята, и че ноща вече хвърля сянка върху нея. Стойте облечени в чисти и бели дрехи, твърдо на Думите на Исус Христос, че Той ще дойде и ще ни вземе! Разбирайте, че вече е късно и не си играйте с призванието си! Приемайте сериозно думите на Господа! Слушайте с духовни уши, за да Го

чуete когато дойде! Не се отклонявайте и стойте на пътя, за да не ви покрие непрогледната черна мъгла! Господ Исус Христос вече се е приготвил и в края на времето ще дойде за Своята Невеста!

Превод: Светлина за теб